

Doživetje smrti

Doživetje smrti je skoraj istovetno z rojstvom. Je rojstvo v neko drugačno bivanje, ki ga lahko prav preprosto dokažemo. Dva tisoč let so od nas pričakovali, da bomo v onostransko življenje preprosto verjeli. Zame to ni več stvar verjetja, temveč stvar vedenja.

Človekova telesna smrt je podobna izstopu metulja iz zapredka. Naša telesa niso isto kot mi, so le prehodne hiše, če si lahko to predstavljate. Kakor hitro je zapredek zaradi nesreče, samomora, umora, zaradi srčne kapi ali kakšne druge kronične bolezni nepopravljivo poškodovan, bo sprostil metulja, torej vašo dušo.

Potem ko je metulj zapustil svoje zemeljsko telo, se doživljajo pomembne reči, ki jih moramo poznati, da se znebimo strahu pred smrtjo.

Angeli varuhi: dokazano je, da vsakega človeka od njegovega rojstva pa do njegove smrti spremljajo duhovna bitja.

Naše zemeljsko življenje, življenje ki ga prebijemo v naših fizičnih telesih je zelo kratko obdobje našega celotnega obstoja.

Večina ljudi občuti svoje težke življenjske razmere, preizkušnje, stiske, bojazni in sploh vse izgube kot neko prekletstvo, kot božjo kazen, kot nekaj negativnega. Nič kar se nam pripeti ni negativno! Vsi udarci usode, trpljenje in celo največje izgube, ki jih moramo pretrpeti- vse to so darila. To so priložnosti, ki so nam ponujeni, da bi duševno rasli. Če sedimo v pravljичnem vrtu in nam na srebrnem pladnju nosijo najodličnejše stvari, naša duša ne more rasti.

Rastemo kadar smo bolni, kadar trpimo bolečine, kadar se moramo sprijazniti z bolečo izgubo.

Bolečino moramo sprejeti in se potruditi, da bi jo razumeli.

Takšna smrt o kateri bi nas radi prepričali znanstveniki sploh ne obstaja. Smrt je izstop iz fizičnega telesa. Smrt je prehod v neko novo stanje zavesti.

Le če se popolnoma odpremo za višje in nimamo nobenih strahov, nam bodo dana višja poznanstva in razodetja. Vzpostaviti moramo stik s svojo notranjo bitjo. Naučiti se moramo znebiti vsakega strahu in se naučiti da moramo na vse kar nas doleti v življenju gledati s pozitivne strani. Naključij ni.

Življenje ima smisel, če ga povežemo s poslanstvom in ciljem, ki ga ima posameznik kot duhovno bitje - to je duhovna rast in popolnost. Na poti k cilju se bitja zbližujejo in združujejo. Osvobajajo se vsega, kar ovira njihov nadaljni razvoj, da bi dosegla naslednjo stopnjo blaženosti. S te perspektive je tudi vse življenje v smislu besede videti kot delec velike celote, etapa velikega cilja.